

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Kot
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka SSA Edward Stelmasik (spr.)
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Jarosława Gajka

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2015 r.

sprawy **A. S. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 59 ust. 1 wskazanej ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

G. M. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 59 ust. 1 wskazanej ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

T. S. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk i z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 59 ust. 1 wskazanej ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

B. C. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

i **M. N. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 18 września 2014 r. sygn. akt III K 106/11

zaskarżony wyrok wobec oskarżonych B. C. (1), G. M. (1), M. N. (1), A. S. (1) i T. S. (1) uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu oskarżył:

1) A. S. (1) o to, że:

I. w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, kierowanej przez A. L. (1) ps. (...), w skład której wchodził G. M. (1) ps. (...), T. S. (1) ps. (...) i inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk;

II. w 2007 roku w J. i innych miejscowościach województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 2800 gramów amfetaminy, a w szczególności:

-.

- na początku 2007 r. uczestniczył w obrocie co najmniej 2500 gramów amfetaminy, w ten sposób, że co najmniej pięciokrotnie brał udział w jej dzieleniu przez A. L. (1) oraz przyjął co najmniej 830 gramów wskazanej substancji psychotropowej celem dalszego wprowadzenia do obrotu,
- w 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 300 gramów amfetaminy, w ten sposób, że co najmniej trzykrotnie zbywał ją B. C. (1) ps. (...), sprzedając jednorazowo w ilości nie mniejszej niż 100 gramów wskazanej substancji psychotropowej celem dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

III. w okresie od końca maja 2007 roku do połowy 2008 roku w J. i innych miejscowościach województwa (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił oraz brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 5322 gramów amfetaminy, a w szczególności:

- w 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 5000 gramów amfetaminy w ten sposób, że nie rzadziej niż raz w tygodniu nabywał od M. C. (1) jednorazowo od 50 do 200 gramów wskazanej substancji psychotropowej, o łącznej wartości hurtowej nie mniejszej niż 90.000 złotych celem jej dalszego rozprowadzenia,
- w 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 20 gramów amfetaminy w ten sposób, że dwukrotnie zbywał po 10 gramów wskazanej substancji psychotropowej nieustalonej osobie celem jej dalszego rozprowadzenia,
- w 2007 roku udzielił nieustalonej osobie co najmniej 2 gramy amfetaminy,
- w pierwszej połowie lutego 2008 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 300 gramów amfetaminy w ten sposób, że nabył wskazaną substancję psychotropową od M. C. (1) o łącznej wartości nie mniejszej niż 2100 złotych celem dalszego jej rozprowadzenia,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 59 ust. 1 wskazanej ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk;

IV. w czasie i miejscu jak w pkt III, podzegał M. C. (1) do udziału w wyłudzeniu bliżej nieokreślonej kwoty nienależnego odszkodowania z tytułu ubezpieczenia komunikacyjnego na podstawie upozorowanej szkody komunikacyjnej,

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

2) G. M. (1) o to, że:

V. w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, kierowanej przez A. L. (1) ps. (...), w skład której wchodził A. S. (1) ps. (...), T. S. (1) ps. (...) i inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk;

VI. w 2007 roku w J. i innych miejscowościach województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 2500 gramów amfetaminy, w ten sposób, że co najmniej pięciokrotnie brał udział w jej dzieleniu przez A. L. (1) oraz przyjął co najmniej 830 gramów wskazanej substancji psychotropowej celem dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

VII. w okresie od 23 maja 2007 roku do 19 października 2007 roku w J. i innych miejscowościach województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1) ps. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej oraz środka odurzającego w postaci co najmniej 1450 gramów amfetaminy, 1200 tabletek ekstazy i 50 gramów marihuany, a w szczególności:

- w 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 100 gramów amfetaminy oraz 100 tabletek ekstazy w ten sposób, że co najmniej dwukrotnie nabył od Ł. K. jednorazowo po 50 gramów oraz 50 tabletek wskazanych substancji psychotropowych celem ich dalszego rozprowadzenia,
- w 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 50 gramami marihuany oraz 50 tabletkami ekstazy w ten sposób, że nabył wskazane narkotyki od S. G. celem ich dalszego rozprowadzenia,
- w połowie 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 250 gramami amfetaminy w ten sposób, że co najmniej pięciokrotnie nabywał od M. C. (1) jednorazowo po 50 gramów wskazanej substancji psychotropowej celem dalszego wprowadzenia do obrotu,
- w okresie od 23 maja do 19 października 2007 r. uczestniczył w obrocie co najmniej 1050 gramami amfetaminy wartości nie mniejszej niż 10.500 złotych oraz 1050 tabletkami ekstazy wartości nie mniejszej niż 4200 złotych, w ten sposób, że nie rzadziej niż raz w tygodniu nabywał od A. M. (1) ps. (...) jednorazowo po 50 gramów oraz po 50 tabletek wskazanych substancji psychotropowych celem dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

3) T. S. (1) o to, że:

VIII. w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, kierowanej przez A. L. (1) ps. (...), w skład której wchodził A. S. (1) ps. (...), G. M. (1) ps. (...) i inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk;

IX. w 2007 roku w J. i innych miejscowościach województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 2500 gramów amfetaminy, w ten sposób, że co najmniej pięciokrotnie brał udział w jej dzieleniu przez A. L. (1) oraz przyjął co najmniej 830 gramów wskazanej substancji psychotropowej celem dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

X. w okresie od 23 maja 2007 roku do 19 października 2007 roku w J. i innych miejscowościach województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z G. M. (1) ps. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej oraz środka odurzającego w postaci co najmniej 2100 gramów amfetaminy, 1200 tabletek ekstazy i 50 gramów marihuany, a w szczególności:

- w 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 100 gramami amfetaminy oraz 100 tabletkami ekstazy w ten sposób, że co najmniej dwukrotnie nabył od Ł. K. jednorazowo po 50 gramów oraz 50 tabletek wskazanych substancji psychotropowych celem ich dalszego rozprowadzenia,
- w 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 50 gramami marihuany oraz 50 tabletkami ekstazy w ten sposób, że nabył wskazane narkotyki od S. G. celem ich dalszego rozprowadzenia,
- w połowie 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 250 gramami amfetaminy w ten sposób, że co najmniej pięciokrotnie nabywał od M. C. (1) jednorazowo po 50 gramów wskazanej substancji psychotropowej celem dalszego wprowadzenia do obrotu,
- w okresie od 23 maja do 19 października 2007 r. uczestniczył w obrocie co najmniej 1050 gramami amfetaminy wartości nie mniejszej niż 10.500 złotych oraz 1050 tabletkami ekstazy wartości nie mniejszej niż 4200 złotych, w ten sposób, że nie rzadziej niż raz w tygodniu nabywał od A. M. (1) ps. (...) jednorazowo po 50 gramów oraz po 50 tabletek wskazanych substancji psychotropowych celem dalszego wprowadzenia do obrotu,
- w okresie od maja do czerwca 2008 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 700 gramami amfetaminy wartości nie mniejszej niż 5950 złotych w ten sposób, że nabywał na polecenie A. L. (1) ps. (...) od M. K. (1) i M. Z. wskazaną substancję psychotropową celem dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

4) B. C. (1) o to, że:

XI. w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, kierowanej przez A. L. (1) ps. (...), w skład której wchodził A. S. (1) ps. (...), G. M. (1) ps. (...) i inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk;

XII. w 2007 roku w J. i innych miejscowościach województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 400 gramów amfetaminy, wartości nie mniejszej niż 6000 złotych, a w szczególności:

- w 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 300 gramami amfetaminy, wartości nie mniejszej niż 4500 złotych w ten sposób, że co najmniej trzykrotnie nabył od A. S. (1) ps. (...) jednorazowo po 100 gramów wskazanej substancji psychotropowej celem jej dalszego rozprowadzenia,
- w połowie 2007 roku uczestniczył w obrocie co najmniej 100 gramami amfetaminy, wartości nie mniejszej niż 1500 złotych w ten sposób, że nabył wskazaną substancję psychotropową od M. N. (2) ps. M. celem jej dalszego rozprowadzenia,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk oraz art. 12 kk;

5) M. N. (1) o to, że:

XIII. w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, kierowanej przez A. L. (1) ps. (...), w skład której wchodził A. S. (1) ps. (...), G. M. (1) ps. (...) i inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk;

XIV. w połowie 2007 roku w Z., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci co najmniej 100 gramów amfetaminy, wartości nie mniejszej niż 1500 złotych w ten sposób, że zbył wskazaną substancję psychotropową B. C. (1) ps. (...) celem jej dalszego rozprowadzenia,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk;

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 18.09.2014 r. orzekł :

Ad 1) co do osk. A. S. (1) w ten sposób, że:

I. uznał go za winnego tego, że w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodził G. M. (1) ps. (...), T. S. (1) ps. (...) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu mu karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał go za winnego zachowań opisanych w punkcie II i III części wstępnej wyroku zastępując wskazane w tych punktach nazwiska A. L. (1) i M. C. (1) określeniem „osoby objętej odrębnym postępowaniem karnym” a także uzupełniając opis zachowania z p. II przez wpisanie po wyrazach „ 100 gram” określenia „ w cenie nie mniejszej niż 10 zł. za gram „ oraz opis zachowania z p.III uzupełnił o wyrazy „łącznie nie mniej jak 1322 gramy amfetaminy w cenie hurtowej nie niższej niż 10 zł. za 1 gram, oraz ustalił, że w 2007 r. nabywał on od M. C. (1) jednorazowo nie mniej jak 50 gram amfetaminy – łącznie nie mniej jak 1000g wartości łącznej nie mniejszej jak 13.220 zł oraz przyjmując, że obu tych zachowań dopuścił się w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w sposób umyślny w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach jednego czynu ciągłego, który kwalifikuje z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. kk oraz art. 59 ust. 1 tej ustawy w zw. z art.

12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 56 ust.3 w/w ustawy w zw. 65 § 1 w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 1 - 3 kk wymierzył mu kary:

- 3lat pozbawienia wolności,

- 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł. każda;

III. uniewinnił go od popełnienia czynu opisanego w p.IV.

XII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. wymierzył mu jako karę łączną 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

XIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł od niego przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w wysokości 16.220 zł.

Ad. 2) co do osk. G. M. (1) w ten sposób, że:

IV. uznał go za winnego tego, że w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodzili A. S. (1) ps. (...), T. S. (1) ps. (...) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, tj czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

V. uznał za winnego zachowań opisanych w punkcie VI i VII części wstępnej, przyjmując, iż dopuścił się ich w sposób umyślny, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach jednego czynu ciągłego, przyjmując, iż:

- przedmiotem zachowań opisanych w punkcie VII było łącznie nie mniej niż 1450 gram amfetaminy o wartości hurtowej około 10 zł za gram, 1200 tabletek ekstazy wartości nie mniej jak 3 zł za sztukę oraz 50 gram marihuany w wartości hurtowej 16 zł za gram,

- zaś przedmiotem zachowań z p. VI było nie mniej jak 830 gram amfetaminy w cenie hurtowej około 10 zł za gram, a nadto zamieszczone w tych punktach nazwiska A. L. (1), Ł. K., S. G., M. C. (1), A. M. (1) zastąpił określeniem „osobę co do której postępowanie karne prowadzono odrębnie” i zakwalifikował ten czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 59 ust. 1 tej Ustawy w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w Ustawy w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33§1-3 kk wymierzył mu kary:

- 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- oraz 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł. każda;

XII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył mu jako karę łączną 4 lata pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł od niego przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 27.200 zł.

Ad. 3) co do osk. T. S. (1) w ten sposób, że:

VI. uznał go za winnego tego, że w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodzili A. S. (1) ps. (...), G. M. (1) ps. (...) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie w/w przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. uznał go za winnego zachowań opisanych w punkcie IX i X części wstępnej wyroku, ustalając, iż dopuścił się ich w osiągnięciu korzyści majątkowej, a nadto z opisu tych zachowań wyeliminował nazwiska A. L. (1), Ł. K., S. G., M. C. (1), A. M. (1), M. K. (1) i M. Z. zastępując je określeniem „osobę co do której postępowanie karne prowadzono odrębnie” w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach jednego czynu ciągłego, którego przedmiotem było łącznie nie mniej jak 2100 gram amfetaminy wartości około 10 zł za gram, 1200 tabletek ekstazy wartości nie mniej jak 3 zł za sztukę oraz 50 gram marihuany wartości około 16 zł za gram to jest czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk i art. 59 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 wskazanej ustawy w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 1-3 kk wymierzył mu kary:

- 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- oraz 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł. każda;

XII. na podstawie art. 85 i 86 § 1 kk wymierzył mu jako karę łączną 4 lata pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł od niego przepadek równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 25.400 zł.

Ad. 4) co do osk. B. C. (1) w ten sposób, że:

VIII. uznał go za winnego tego, że w okresie od 2006 r. do maja 2007 r. w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodził A. S. (1) ps. (...), G. M. (1) ps. (...) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

IX. uznał go za winnego czynu opisanego w p. XII części wstępnej, ustalając, iż jego przedmiotem było łącznie nie mniej jak 800 gram amfetaminy wartości po 10 zł za gram i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk i art. 33 § 1-3 kk wymierzył mu kary:

- 2 lat pozbawienia wolności;
- 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł. każda;

XII. na podstawie art. 85 i 86 § 1 kk wymierzył mu jako karę łączną 2 lata pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek od niego równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 8000 zł.

Ad. 5) co do osk. M. N. (1) w ten sposób, że:

X. uznał go za winnego tego, że w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku w Z. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodził A. S. (1) ps. (...), G. M. (1) ps. (...) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

XI. uznał tego oskarżonego za winnego czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej, przyjmując, iż jego przedmiotem było łącznie nie mniej niż 100 g amfetaminy wartości po 10 zł za gram i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i art. 33 § 1 – 3 kk wymierzył mu kary:

- 1 roku pozbawienia wolności;

- oraz 30 stawek dziennych grzywny po 100 zł. każda;

XII. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzył mu jako karę łączną 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od niego przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 1000 zł.

Wyrokiem tym ponadto zasądzone od tych oskarżonych wydatki poniesione przez Skarb Państwa w toku postępowania karnego i wymierzono tytułem opłat:

- A. S. (1), G. M. (1) i T. S. (2) po 2400 zł;

- B. C. (1) - 1300 zł.,

- M. N. (1) – 900 zł. (sygn. akt III K 106/11).

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońców wszystkich 5 oskarżonych.

Odnośnie osk. G. M. (1) zostały wniesione apelacje przez dwóch jego obrońców.

a) A. K. K. (1), sformułował pod adresem wyroku wydanego odnośnie G. M. (1), aż 19 zarzutów, tj.

I. art. 438 pkt. 3 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany na skutek błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nietrafnie ustalił, że oskarżony G. M. (1) dopuścił się zachowań, które realizowały znamiona typu czynu zabronionego polegającego na braniu udziału w grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych,

II. art. 438 pkt. 3 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany na skutek błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nietrafnie ustalił, że oskarżony G. M. (1) dopuścił się zachowań, które realizowały znamiona typu czynu zabronionego polegającego na uczestniczeniu w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych.

III. art. 438 pkt. 3 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany na skutek błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nietrafnie ustalił, że oskarżony G. M. (1) dopuścił się zachowań, które realizowały znamiona typu czynu zabronionego polegającego na udzieleniu innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

IV. art. 438 pkt. 3 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany na skutek błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nietrafnie ustalił, że oskarżony G. M. (1) dopuścił się zachowań, które stanowiły czyn zabroniony popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

V. art. 438 pkt. 1 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany z obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 258 § 1 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, albowiem Sąd I instancji w istocie rzeczy nie przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakiegokolwiek wykładni przepisu ww. art. 258 § 1 kk, a w tym nie ustalił nawet, czy grupa przestępcza, w skład której według Sądu I Instancji miał wchodzić oskarżony G. M. (1) w okresie od 2006 roku do maja 2007 roku, miała cechy, których wymaga doktryna i orzecznictwo, ażeby można było taką grupę uznać za zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 § 1 k.k.

VI. art. 438 pkt. 1 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany z obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U z 2012 roku, poz. 124 ze zm.), poprzez

błędną jego wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, albowiem ustalony Sąd I instancji stan faktyczny nie pozwalał przyjąć, że oskarżony G. M. (1) udzielał innej osobie środka odurzającego/środków odurzających, takowo w przedmiotowej sprawie nie zostały wskazane jakkolwiek dowody potwierdzające, że oskarżony G. M. (1) udzielał innej osobie środka odurzającego środków odurzających.

VII. art. 438 pkt. 1 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany z obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 33 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

VIII. art. 438 pkt. 1 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany z obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, albowiem aby zastosować art. 65 § 1 kk. wobec oskarżonego G. M. (1) za to, że popełnił czyn działając w zorganizowanej grupie przestępczej, należy bezwzględnie powołać w kumulatywnej kwalifikacji prawnej w punkcie V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku art. 258 § 1 k.k. a takiego powołania Sąd I Instancji nie uczynił,

IX. art. 438 pkt. 2 że zaskarżony wyrok został wydany z obrazę przepisów postępowania, a to art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, która miała wpływ na treść ww. wyroku, albowiem Sąd I instancji rozstrzygnął nie dające się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego G. M. (1).

X. art. 438 pkt. 2 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany z obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie, która miała wpływ na treść ww. wyroku, albowiem Sąd I instancji przy dokonywaniu oceny dowodów z zeznań świadka M. C. (1) i świadka I. M. ewidentnie przekroczył (naruszył) zasadę swobodnej oceny dowodów.

XI. art. 438 pkt. 2 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany z obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie, która miała wpływ na treść ww. wyroku, albowiem Sąd I instancji przy dokonywaniu oceny dowodów z zeznań świadka A. L. (1), świadka A. M. (1), świadka Ł. K. oraz świadka P. Ś. przekroczył (naruszył) zasadę swobodnej oceny dowodów.

XII. art. 438 pkt. 2 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany z obrazę przepisów postępowania, a to art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie, która miała wpływ na treść ww. wyroku, albowiem Sąd I instancji nie wyjaśnił, dlaczego i w jakim stopniu przypisał oskarżonemu G. M. (1) winę w czasie popełnienia przypisanych mu czynów, a z całą pewnością nie spełnia wymogów uzasadnienia jedno zdanie o winie na stronie 21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku „Oskarżeni są winni popełnienia tych przestępstw” i brak ten świadczy o tym, że nie wiadomo na jakiej Sąd I Instancji winę przypisał oraz czy uwzględnił tę winę przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego G. M. (1).

XIII. art. 438 pkt. 2 k.p.k. że zaskarżony wyrok został wydany z obrazę przepisów postępowania, a to art. 2 § 1 pkt 1 i art. 4 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie, która miała wpływ na treść ww. wyroku, albowiem Sąd I instancji nie zrealizował celów i zasad postępowania karnego przewidzianych ww. przepisami procedury karnej.

XIV. art. 438 pkt. 4 k.p.k. że zaskarżonym wyrokiem wymierzono oskarżonemu G. M. (1) rażąco niewspółmierną karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany ww. oskarżonemu w punkcie IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w stosunku do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu ww. oskarżonego, celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do ww. oskarżonego, a także w stosunku do potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.) oraz pomimo posiadania przez oskarżonego G. M. (1) pozytywnej opinii środowiskowej oraz dotychczasowej niekaralności ww. oskarżonego, a nadto pomimo, że część z przypisanych ww. oskarżonemu czynów miała zostać popełniona gdy oskarżony ten nie ukończywszy 21 lat był młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 k.k.

XV. art. 438 pkt. 4 k.p.k. że zaskarżonym wyrokiem wymierzono oskarżonemu G. M. (1) rażąco niewspółmierną karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany ww. oskarżonemu w punkcie IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w stosunku do motywacji i sposobu zachowania się ww. oskarżonego, właściwości i warunków

osobistych ww. oskarżonego, sposobu życia ww. oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się po jego popełnieniu (art. 53 § 2 k.k.).

XVI. art. 438 pkt. 4 k.p.k. że zaskarżonym wyrokiem wymierzono oskarżonemu G. M. (1) rażąco niewspółmierną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 złotych każda za czyn przypisany ww. oskarżonemu w punkcie V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w stosunku do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu ww. oskarżonego, celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do ww. oskarżonego, a także w stosunku do potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.) oraz pomimo posiadania przez oskarżonego G. M. (1) pozytywnej opinii środowiskowej oraz dotychczasowej niekaralności ww. oskarżonego, a nadto pomimo, że część z przypisanych ww. oskarżonemu czynów miała zostać popełniona gdy oskarżony ten nie ukończywszy 21 lat był młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 k.k.

XVII. art. 438 pkt. 4 k.p.k. że zaskarżonym wyrokiem wymierzono oskarżonemu G. M. (1) rażąco niewspółmierną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 złotych każda za czyn przypisany ww. oskarżonemu w punkcie V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w stosunku do motywacji i sposobu zachowania się ww. oskarżonego, właściwości i warunków osobistych ww. oskarżonego, sposobu życia ww. oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się po jego popełnieniu (art. 53 § 2 k.k.).

XVIII. art. 438 pkt. 4 k.p.k. że zaskarżonym wyrokiem wymierzono oskarżonemu G. M. (1) rażąco niewspółmierną karę łączną 4 lat pozbawienia wolności w stosunku do celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do ww. oskarżonego, a także w stosunku do potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.).

XIX. art. 438 pkt. 4 k.p.k. że zaskarżonym wyrokiem niesłusznie zastosowano wobec oskarżonego G. M. (1) środek karny przepadek części równowartości osiągniętej przez ww. oskarżonego korzyści majątkowej w kwocie 27.200,00 zł.

Powołując się na powyższe zarzuty wniósł ten apelujący:

- 1) o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego G. M. (1) od popełnienia zarzucanych mu przestępstw;
- 2) alternatywnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;
- 3) alternatywnie – na wypadek nieuwzględnienia obu w/w wniosków – o zmianę zaskarżonego wyroku przez:
 - wymierzenie G. M. (1) za czyn z art. 258 § 1 kk zarzut kary pozbawienia wolności, kar grzywny lub ograniczenia wolności;
 - za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat.

b) A. J. P., druga obrończyni G. M. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

- art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie, polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności przez uznanie za wiarygodne zeznań świadków I. M., M. C. (1), P. Ś. i dokonanie na ich podstawie ustaleń faktycznych w zakresie przynależności oskarżonego G. M. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. L. (1), mimo że z okoliczności niniejszej sprawy nie wynika, aby A. L. (1) przypisano kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą, a zeznania świadka M. C. (1) w zakresie ich wiarygodności były kwestionowane nie tylko przez oskarżonego, ale także świadka I. M. i P. T., konsekwencją czego było naruszenie

przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie i stwierdzenie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 258 § 1 k.k.

- art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i ustaleniu, że w okresie od 23 maja 2007 r. do 19 października 2007 r. oskarżony G. M. (1) brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej oraz środka odurzającego w postaci co najmniej 1450 gram amfetaminy o wartości hurtowej około 10 zł. za gram, 1200 tabletek ekstazy wartości nie mniej jak 3 zł. za sztukę oraz 50 gram marihuany o wartości hurtowej 16 zł. za gram, mimo, że w podstawie dowodowej wyroku Sąd nie wskazał konkretnych dowodów, w oparciu o które przyjął, że w/w okresie czasu G. M. (1) na własny rachunek prowadził obrót środkami odurzającymi w ilości i wartości objętej opisem czynu w punkcie V części rozstrzygającej wyroku

- art. 424 punkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na:

a) skonstruowaniu podstawy faktycznej wyroku, w zakresie działania oskarżonego G. M. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. L. (1), pomimo że w toku postępowania dowodowego nie zgromadzono dowodów wskazujących na kierowanie przez A. L. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, co za tym idzie w procesie kształtowania podstawy dowodowej wyroku doszło do naruszenia art. 410 k.p.k. bowiem całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalał na dokonanie niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych w powyższym zakresie oraz istotnej sprzeczności między okolicznościami wynikającymi z opisu czynu, za który oskarżony G. M. (1) został skazany, a okolicznościami ustalonymi przez Sąd w pisemnym uzasadnieniu wyroku,

b) niewyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego G. M. (1) w zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej

- art. 424 § 1 punkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 110 k.p.k. poprzez brak wskazania w treści uzasadnienia wyroku sposobu wyliczenia równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa

2. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary czterech lat pozbawienia wolności wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności podmiotowych oraz właściwości osobistych oskarżonego, w szczególności młodego wieku, niekaralności, prowadzenie trybu życia z poszanowaniem dla obowiązującego prawa i zasad współżycia społecznego.

Apelująca ta wniosła:

1) o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie G.M. od zarzucanych mu czynów;

2) względnie – o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,

3) alternatywnie, na wypadek nieuwzględnienia żadnego z w/w wniosków o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

- wymierzenie osk. G. M. znacznie łagodniejszych kar jednostkowych oraz kary łącznej,

- orzeczenie przypadku równowartości korzyści majątkowej w stosownej wysokości.

Obrończyni osk. T. S. (1) zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1) w zakresie czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4, 7, 410 i 424 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, skutkiem czego było dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego T. S. (1), nie znajdujących potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, konsekwencją czego było bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony ten brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, związanych z wprowadzeniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, kierowanej przez A. L. (1) ps. (...), w skład której wchodził A. S. (1), G. M. (1) i inne osoby, podczas gdy między innymi A. L. (1) do

chwili obecnej nie przypisano kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził w/w oskarżeni, albowiem postępowanie przeciwko niemu nie zostało prawomocnie zakończone,

2) w zakresie czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku – obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k. poprzez dokonanie powierzchownej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego T. S. (1) oraz współoskarżonych: G. M. (1) i A. S. (1), w całości, uznanie za wiarygodne zeznań świadków: I. M. oraz M. C. (1) oraz P. Ś., powołanie dowodów na uzasadnienie ustaleń faktycznych w sposób uniemożliwiający dokonanie prawidłowej i rzeczowej weryfikacji tych ustaleń, co skutkowało uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia w/w czynu,

3) w zakresie czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony T. S. (1), w okresie od 23 maja 2007 roku do 19 października 2007 roku, w J. i innych miejscowościach województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z G. M. (1), brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej oraz środka odurzającego w postaci co najmniej 2100 gramów amfetaminy, 1200 tabletek ekstazy i 50 gramów marihuany, podczas gdy z konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego oraz ze znajdującego się w aktach sprawy materiału dowodowego, w postaci dokumentów, wynika, że w okresie od czerwca 2007 roku do połowy października 2007 roku oskarżony był tymczasowo aresztowany, w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Złotoryi, sygn. akt: II K 177/08 przebywał w Zakładzie Karnym we W. i w związku z tym, że był pozbawiony wolności nie jest możliwe, aby dopuścił się zarzucanego mu czynu.

4) naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 424 § 1 punkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 110 k.p.k. poprzez brak wskazania w treści uzasadnienia wyroku sposobu wyliczenia równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa,

5) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 punkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na:

a) skonstruowaniu podstawy faktycznej wyroku, w zakresie działania oskarżonego T. S. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej pod kierownictwem A. L. (1), pomimo, że w toku postępowania dowodowego nie zgromadzono dowodów wskazujących na kierowanie przez A. L. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, co za tym idzie w procesie kształtowania podstawy dowodowej wyroku doszło do naruszenia art. 410 k.p.k. bowiem całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalał na dokonanie niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych w powyższym zakresie oraz istotnej sprzeczności między okolicznościami wynikającymi z opisu czynu, za który oskarżony T. S. (1) został skazany, a okolicznościami ustalonymi przez Sąd w pisemnym uzasadnieniu wyroku,

b) niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego T. S. (1) w zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej,

6) rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, wynikająca z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności podmiotowych oraz właściwości osobistych oskarżonego, w szczególności młodego wieku, niekaralności, skruchy, zerwania z drogą przestępczą.

Powołując się na powyższe zarzuty wniosła ta apelująca:

1) o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie osk. T. S. od zarzucanych mu czynów;

2) względnie – o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

3) alternatywnie – o zmianę tego wyroku przez wymierzenie T.S. łagodniejszych kar jednostkowych a także kary łącznej oraz orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej w stosownej wysokości.

Obrońca osk. A. S. (1), B. C. (1) i M. N. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów postępowania, a to:

1) art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności poprzez nieuzasadnione nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadków M. C. (1) i I. M., pomimo ich tendencyjności, nielogiczności, wzajemnej i wewnętrznej sprzeczności, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych oraz świadków A. L. (1), jak również całkowite pominięcie zeznań świadków A. S. (2) i S. N., co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego ustalenia, że oskarżeni w okresie od 2006 r. do maja 2007 r. brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej;

2) art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności poprzez nieuzasadnione nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadków M. C. (1), pomimo ich tendencyjności, nielogiczności, zmienności, instrumentalnej treści, nacechowanej złą wolą i celem w postaci uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) oraz świadka A. L. (1), co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego ustalenia, że oskarżony A. S. (1) brał udział w dzieleniu przez A. L. (1) amfetaminy w ilości co najmniej 2.500 gr, a następnie przyjął od A. L. (1) co najmniej 830 gr tego środka celem dalszej odsprzedaży;

3) art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności poprzez nieuzasadnione nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. C. (1), pomimo ich tendencyjności, nielogiczności, zmienności, instrumentalnej treści, nacechowanej złą wolą i celem w postaci uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych A. S. (1) i B. C. (1), co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego ustalenia, że oskarżony A. S. (1) zbył B. C. (1) co najmniej trzykrotnie amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 300 gr;

4) art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności poprzez nieuzasadnione nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadków M. C. (1) i I. M., pomimo ich tendencyjności, nielogiczności, zmienności, instrumentalnej treści, nacechowanej złą wolą i celem w postaci uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary, a także wzajemnej i wewnętrznej sprzeczności, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. S. (1), co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego ustalenia, że oskarżony A. S. (1) nabył od M. C. (1) amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 1.300 gr; celem jej odsprzedaży, jak również, że oskarżony A. S. (1) w 2007 r. zbył nieustalonym osobom amfetaminę w łącznej ilości 22 gr;

5) art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności poprzez nieuzasadnione nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. C. (1), pomimo ich ogólnikowości i tendencyjności, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych B. C. (1) i M. N. (1), co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego ustalenia, że oskarżony M. N. (1) zbył B. C. (1) 100 gr amfetaminy w cenie nie mniejszej niż 10 zł. za 1 gram, a oskarżony B. C. (1) nabył ją celem dalszej odsprzedaży,

6) art. 171 § 1, 5 pkt 1 i § 7 k.p.k. polegającą na ustaleniu okoliczności faktycznych na zeznaniach I. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym w warunkach wyłączających swobodę, na które wpływ miały groźby i przymus ze strony M. C. (1), znęcającego się nad świadkiem I. M., a obecnego zdaniem świadka I. M. podczas składania tych zeznań;

7) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na zbyt lakonicznym i nie odnoszącym się do szczegółowych relacji świadków i oskarżonych w uzasadnieniu stanu faktycznego, dotyczącego przypisanych oskarżonym przestępstwa, co powoduje faktycznie niemożliwość kontroli apelacyjnej zaskarżonego wyroku w tym zakresie;

8) art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz 201 k.p.k. polegającą na przyznaniu waloru rzetelności opinii chemicznej, pomimo oczywistej wadliwości jej przeprowadzenia, jak również niepełności;

9) art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 53 i 54 k.k. polegającą na braku określenia, jakie kary jednostkowe składają się na wymierzoną oskarżonemu karę łączną, jak również całkowity brak uzasadnienia wysokości wymierzonych oskarżonym kar jednostkowych i kary łącznej;

10) art. 424 k.p.k. polegającą na sprzeczności w treści wydanego wyroku pomiędzy opisem czynów przypisanych oskarżonym kwalifikowanych z art. 258 § 1 k.k. poprzez brak ujęcia w czynie przypisanym oskarżonemu A. S. (1) oskarżonych B. C. (1) i M. N. (1) jako członków zorganizowanej grupy przestępczej, jak również poprzez ujęcia w czynie przypisanym oskarżonemu B. C. (1) i M. N. (1), kwalifikowanych z art. 258 § 1 kk osób tych oskarżonych;

11) art. 424 k.p.k. polegającą na sprzeczności w treści wydanego wyroku opisu czynu ujętego w pkt IX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, gdzie przyjęto, że przedmiotem przestępstwa było co najmniej 800 gr amfetaminy, podczas gdy z uzupełniającego opis tego pkt XII części wstępnej zaskarżonego wyroku wynika, że oskarżony B. C. (1) nabył łącznie 400 gram tego środka, tj. od A. S. (1) 300 gram amfetaminy, zaś od M. N. (1) 100 gram;

12) art. 7 k.p.k. i 424 k.p.k. w zw. z art. 65 k.k. polegającą na całkowitym braku analizy prawnej i faktycznej czynów opisanych w pkt. II, IX i XI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w zakresie ich popełnienia w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej;

13) art. 7 k.p.k. i 424 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez dowolne przyjęcie, że środki odurzające nabyte przez oskarżonych były następnie odsprzedawane innym osobom, a także brak ujęcia w przyjętych ilościach środków odurzających faktu jego porcjowania i mieszania z kreatyniną w proporcji 1:8.

Z tzw. „ostrożności procesowej” zarzucił on rażącą surowość kar wymierzonych tym 3 oskarżonym, przejawiającą się przede wszystkim w nieuwzględnieniu dyrektyw określonych w art. 54 § 1 k.k. co doprowadziło do uznania, że tylko bezwzględne kary pozbawienia wolności spełnią swoje kodeksowe założenie, podczas gdy oskarżeni A. S. (1) i M. N. (1) są osobami niekaranymi, nie wchodzącymi w żaden sposób w konflikt z prawem, a wszyscy oskarżeni posiadają stałą pracę, mają pozytywne opinie środowiskowe, mają na utrzymaniu rodziny, a więc są osobami, co do których zachodzą przesłanki do wymierzenia kary w minimalnej wysokości ustawowego zagrożenia oraz warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Powołując się na powyższe zarzuty wniósł ten apelujący

1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych A. S., B. C. i M. N. od zarzucanych czynów,
2. względnie – uchylenie zaskarżonego wyroku co do tych 3 oskarżonych i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;
3. alternatywnie – o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie tym 3 oskarżonym kar pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia ich wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Na wstępie stwierdzić należy, iż we wszystkich apelacjach podniesiono zarzuty skierowane przeciwko merytorycznej, jakości pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Mianowicie – apelujący obrońcy zgodnie zarzucili, iż Sąd Okręgowy nie przedstawił w pisemnym uzasadnieniu dowodów, wystarczających na skazanie oskarżonych za zarzucone im czyny. W konsekwencji domagają się zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienie tych oskarżonych od zarzucanych im czynów.

Sąd Apelacyjny podziela jedynie te fragmenty apelacji, które odnoszą się do merytorycznej, jakości pisemnego uzasadnienia. To prawda, że pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest ekstremalnie splotone i praktycznie nie zawiera żadnych dowodów i argumentów, wspierających trafność ustaleń o winie oskarżonych. Dla zobrazowania, iż uzasadnienie to jest wyjątkowo lakoniczne, zauważyć należy, iż liczy ono nawet mniej stron niż treść wyroku

(wyrok zawiera 11 stron a jego uzasadnienie – 10 stron). O lakoniczności motywów najdobitniej świadczy zwłaszcza ten fragment, który odnosi się do przedstawienia stanowiska Sądu Okręgowego odnośnie oceny zgromadzonych dowodów. W sprawie, dotyczącej 5 osób, oskarżonych m.in. o tak skomplikowany pod względem dowodowym czyn jakim jest przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej a także o trwającą blisko 2 lata dystrybucję narkotyków, rozważania nad dowodami zawarto na zaledwie ponad 2 stronach. Fakt ten nie dziwiłby, gdyby chodziło o sprawę, w której oskarżeni przyznają się do winy. Tymczasem w tej sprawie wszyscy oskarżeni konsekwentnie winę swą, zarówno w śledztwie jak i podczas rozprawy, negowali. Sąd Apelacyjny nie oczekuje uzasadnień zbyt szczegółowych. Wymaga się jednak, aby w niezbędnym zakresie realizowały one wymogi art. 424 kpk. Przedmiotowe uzasadnienie wymogom tym jednak żadną miarą nie sprostało. Sytuacja ta o tyle może dziwić, że Sąd Okręgowy prowadził w tej sprawie proces przez 3 lata, przejawiając przy tym daleko idącą determinację, aby przeprowadzić wszystkie zawnioskowane dowody. W pisemnym uzasadnieniu dowody te jednak bądź to całkowicie zignorował bądź też poprzestał na ogólnikowym zasygnalizowaniu ich istnienia. Sąd Apelacyjny nie stracił z pola widzenia zarówno faktu przeprowadzenia przez Sąd Pierwszej Instancji wszystkich zawnioskowanych dowodów, jak i okoliczności, że przedmiotem procesu są czyny, które zaistniały przed 7 latami. Rozważono wobec tego w pierwszej kolejności możliwość przejścia obowiązków, należących do Sądu Okręgowego i przedstawienia w niniejszym uzasadnieniu rozważań, co do zasadności ustaleń o winie oskarżonych. Odstąpiono jednak od takiego rozwiązania z uwagi na krytykę, z jaką spotkał się tutaj. Sąd ze strony Sądu Najwyższego, gdy podjął działania, mające na celu uzupełnienie rozważań nad dowodami pierwszoinstancyjnymi. Tak uczyniono w trakcie rozpoznawania apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu w sprawie III K 49/09 (nasza sygn. II A Ka 298/10). Praktykę taką uznał Sąd Najwyższy za niedopuszczalną, stwierdzając m.in. cyt. „rażącym uchybieniem Sądu odwoławczego było wzięcie na siebie obowiązku spoczywającego na Sądzie I Instancji a polegającego na ocenie zgromadzonego i nieocenionego przez ten Sąd materiału dowodowego” (V KK 192/11 wyrok S.N. z 1.02.2012 r.). Uchyłono w konsekwencji nie tylko wyrok tutaj. Sądu, lecz także Sądu Okręgowego i przekazano sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przedstawione rozstrzygnięcie należy zaakceptować. Wprawdzie w postępowaniu odwoławczym ocenie podlega wyrok nie zaś jego uzasadnienie, lecz pisemne uzasadnienie może dostarczać argumentów świadczących o niedociągnięciach w trakcie wyrokowania. In concreto – fakt braku odwołania się do dowodów, które miałyby wspierać dokonane ustalenia a także brak rozważań nad dowodami, przeczącymi winie oskarżonych, potwierdza tezę, że przedmiotowy wyrok wydano bez uwzględnienia wskazań z art. 410 kpk. Trudno bowiem uznać, że Sąd Okręgowy spełnił wskazania zawarte w/w przepisie, skoro przedmiotowe uzasadnienie zawiera zaledwie dwustronicową analizę dowodów. W konsekwencji zasadnie zarzucili obrońcy, iż w uzasadnieniu tym:

- 1) brak argumentów, wspierających ustalenia o przynależności oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej;
- 2) a także brak analizy dowodów, wspierających ustalenia o rozmiarach przestępczej działalności oskarżonych w zakresie dystrybucji narkotyków,
- 3) jak również brak należytej motywacji, odnoszącej się do oceny prawnej przestępstw przypisanych oskarżonym, a także i co do kar. Zasadność zarzutów w tym względzie odnosi się zwłaszcza do kwestii braku wyjaśnienia powodów zakwalifikowania działalności przestępczej, polegającej na wprowadzeniu, do obrotu środków narkotycznych, jako wyczerpującej znamiona nie tylko występku z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, lecz także art. 59 tej ustawy w kumulatywnej kwalifikacji wg wskazań z art. 11 § 2 kk. Krytyka ta odnosi się do czynów przypisanych: A. S. (p.II), G. M. (p. V) i T.S. (p.VII).

Poniżej argumenty, uzasadniające fakt uchylenia wszystkich punktów zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy w całości Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

I. Powody zakwestionowania ustaleń o przynależności oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez A. L. (1) ps. (...).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku znajdują się jedynie dwa fragmenty poświęcone przynależności oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej, a mianowicie: jeden w rozdziale „ustalenia faktyczne” i następnie drugi w rozdziale

„ocena prawna zachowania.... „ (s. 13 i 20 odpisu wyroku z uzasadnieniem). Mianowicie Sąd Okręgowy ustalił, że cyt. „ W okresie od 2006 roku do maja 2007 r. w Z., J. i innych miejscowościach na D. działała zorganizowana grupa przestępcza. Celem tej grupy było popełnianie przestępstw przede wszystkim związanych z wprowadzeniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych. Kierowanie grupą tą przypisane zostało przez organy ścigania A. L. (1) ps. (...), którego sprawę o ten czyn wyłączono do odrębnego postępowania. W skład tej grupy przestępczej wchodził m.in. oskarżony A. S. (1) ps. (...), G. M. (1) ps. (...). T. S. (1) – zajmujący się przede wszystkim obrotem narkotykami na rzecz kierującego grupą, B. C. (1) – kierowca grupy, M. N. (1), który rozprowadzał narkotyki w lokalach (...), gdzie pracował jako „bramkarz” (cytat ze strony 13).

Drugi a przy tym ostatni raz na temat przynależności oskarżonych do takiej przestępczej struktury zajął się Sąd Okręgowy w tzw. IV rozdziale „Ocena prawna „ uzasadniając tę ocenę jednym zdaniem „Oskarżeni A. S. (1), G. M. (1), T. S. (3) B. C. (1) i M. N. (1) w sposób umyślny przy ustalonym podziale ról, działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 kk, który był jednocześnie podstawą skazania oskarżonych za to przestępstwo” (cytat ze strony 20).

Zauważa się, że ani ten pierwszy fragment, ani ten drugi nie został przez Sąd Okręgowy w żaden nawet najbardziej ogólny sposób uzasadniony. Fakt ten o tyle jest niezrozumiały, że:

1) po pierwsze – rzecz dotyczy jednej z najbardziej skomplikowanych kwestii prawa karnego materialnego. Chodzi tu, bowiem nie o zwykłe współdziałanie kilku osób, popełniających przestępstwa w charakterze współsprawców albo współdziałających w innych rolach, wskazanych w Kodeksie karnym (art. 18 kk), lecz o osoby funkcjonujące w ramach szczególnej struktury organizacyjnej. Chodzi tu o strukturę, w której istnieją szczególne więzi nie tylko wynikające z realizacji przestępstw (np. wspólne biesiadowanie, więzi przyjaźni, lojalność koleżeństwa), stworzenie systemu zabezpieczeń przed dekonspiracją, zapewnienie pomocy prawnej członkowi grupy, pomoc rodzinie w razie aresztowania członka grupy, walka z „konkurencją”, próbującą prowadzić w rejonie działania grupy podobną działalność przestępczą,

2) po drugie – chodzi o sprawę, w której oskarżeni a także św. A. L. (1), który wg organów ścigania kierował tą grupą, konsekwentnie negowali swą winę. Nie było więc tzw. „skruszonego” członka tej grupy, który w podobnych sprawach opisywał schemat organizacyjny i działanie takiej przestępczej struktury.

O tym zaś, że kwestia ta nie była jednoznaczna dla Sądu Okręgowego w Legnicy najdobitniej świadczy tok postępowania w sprawie III K 23/14. W powyższej sprawie, prowadzonej „równolegle” ze sprawą, która jest przedmiotem niniejszego wyroku oskarżonym, jest właśnie A. L. (1), sugerowany „kierownik” tej zorganizowanej grupy przestępczej. Zarzuca się mu, więc zarówno przestępstwo z art. 258 § 1 kk jak i wprowadzenie narkotyków do obrotu w związku z przynależnością do zorganizowanej grupy przestępczej. Pierwszym wyrokiem, jaki zapadł w tamtej sprawie, A. L. został uniewinniony od obu tych zarzutów (wyrok z dnia 29.10.2013 r. – III K 91/12 – patrz: odpis wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20.02.2014 r. w sprawie II A Ka 28/14 – k. 2608 – 2614 T.XIV). Po ponownym rozpoznaniu tej sprawy Sąd Okręgowy w Legnicy wydał jednak nieprawomocny wyrok skazujący (wyrok z dnia 2 grudnia 2014 r. III K 23/14).

Jeżeli więc zważy się te dwie okoliczności, a mianowicie fakt, że rzecz dotyczy szczególnej instytucji prawa karnego materialnego, a przy tym szczególnej sytuacji dowodowej, to fakt braku przedstawienia w uzasadnieniu jakichkolwiek argumentów, które wspierają ustalenia o sprawstwie oskarżonych, zasadnie spotkał się ze zdecydowaną krytyką apelujących obrońców. Zastrzec się jednak należy, że Sąd Apelacyjny nie podziela w pełni niektórych argumentów tych obrońców, które w ich przekonaniu mają dowodzić oczywistej bezzasadności ustaleń Sądu o przynależności oskarżonych do zorganizowanej grupy przestępczej. Tak przykładowo będzie rzecz przedstawiała się z wywodem obrońcy osk. B. C.. Oczywiście zasadnie krytykuje on, że Sąd Okręgowy nie przedstawił żadnej argumentacji dla uzasadnienia stanowiska, iż wymieniony oskarżony był „kierowcą grupy”. W tym względzie apelujący obrońca wyraża przypuszczenie, iż podstawą takich ustaleń były zeznania M. C., a konkretnie zdanie odnoszące się do B. C., że „był kierowcą grupy i jak się chłopaki pospijali to ich odwoził” (cytat z wyjaśnień M. C. z dnia 5.02.2008 r.). Sąd Apelacyjny,

w przeciwieństwie do stanowiska obrońcy B. C., nie bagatelizuje znaczenia przedstawionej roli wymienionego sprawcy. Wręcz przeciwnie – fakt wyznaczenia osoby, która po biesiadzie alkoholowej, ma za zadanie zabezpieczyć bezpieczny powrót do domu członkom grupy, dowodzi, iż stopień integracji tej struktury był daleko zaawansowany. O stopniu integracji a jednocześnie o uznawaniu kierownictwa A. L. świadczą z kolei te fragmenty zeznań (a wcześniej wyjaśnień M. C.), gdy opisuje on sposób zachowania oskarżonych po odczytaniu im listu skierowanego do nich z aresztu przez w/w A. L.. List taki nielegalną drogą przesłał on do K. i był odczytywany wszystkim członkom grupy. Poleca on, aby w narkotyki zaopatrywali się u S. (tj. S. G. – kierującego grupą (...) w L., albo też określoną „grupą S.” lub „grupą G.”) – patrz: T. VIII k. 1401. Powyższa okoliczność może dowodzić, iż nawet w trakcie ponad rocznego pobytu w zakładzie karnym A. L. (1) de facto nie utracił kontroli nad grupą. Oczywiście – oskarżyciel publiczny miał prawo, aby przejawiać daleko idącą ostrożność, uznając że w okresie osadzenia A. L. w zakładzie karnym tj. od maja 2007 r. grupa przestępcza przestała istnieć. Jej członkowie jednak nadal zajmowali się dystrybucją narkotyków (o czym poniżej fragment uzasadnienia).

II. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale wszystkich 5 oskarżonych w dystrybucji narkotyków.

Na wstępie zauważyć należy, iż już fakt powzięcia wątpliwości, co do trafności ustaleń o funkcjonowaniu oskarżonych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, obligował do uchylecia wyroku, dotyczącego skazań ich za przestępstwa z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zważyć bowiem należy, iż ustalono, że przestępstw tych dopuścili się oni w warunkach z art. 65 § 1 kk tj. w związku z przynależnością do zorganizowanej grupy przestępczej. Niezależnie jednak od powyższej okoliczności, zastrzeżenia Sądu Apelacyjnego wywołuje niedostateczna jakość pisemnego uzasadnienia. Oczywiście – Sąd Apelacyjny nie wymaga, by Sąd Okręgowy dokonywał zbyt szczegółowej analizy materiału dowodowego. Kiedy jednak w sprawie przeciwko 5 osobom, negującym swą winę, rozważania nad dowodami zajęły Sądowi Pierwszej Instancji zaledwie ponad 2 strony pisemnego uzasadnienia, to sytuacja taka trudna jest do zaakceptowania. Oczywiście ma rację obrońca osk. G. M. – adw. K. K., gdy wywodzi w trakcie rozprawy, że nie zawsze ilość stron uzasadnienia świadczy o jakości pisemnych motywów wyroku. Jest jednak znamienym, że jego krytyka zaskarżonego wyroku miała objętość aż 17 stron apelacji. Także w pozostałych apelacjach przedstawiono szereg okoliczności, które znalazły się poza sferą zainteresowania Sądu Okręgowego, chociaż mogły podważać zasadność niektórych pozycji ustaleń o winie oskarżonych. Sąd Apelacyjny ograniczył się w tym względzie do zwrócenia uwagi na 3 takie okoliczności.

1) Po pierwsze – jest poza sporem, iż Sąd Okręgowy nie uzasadnił żadnej z pozycji, którą przyjął jako podstawę do ustalenia wielkości działalności przestępczej każdego z oskarżonych. Tak rzecz przedstawiała się m.in. z 1050 g amfetaminy i 1050 sztukami tabletek ekstazy nabytymi przez T. S. od A. M. w okresie od 23 maja 2007 r. do 19 października 2007 r. Ograniczono się w tym względzie do stwierdzenia, że chodzi o dokonywane co tydzień zakupy po 50 g amfetaminy i 50 tabletek ekstazy. Można więc dorozumiewać, że przyjęto, iż było 21 takich zakupów ($1050 : 50 = 21$). Zapewne wsparto się w tym względzie zeznaniami M. C. (Tom I k. 67). W apelacji zasadnie jednak zarzucono, iż fakt bezkrytycznej akceptacji wersji M. C. o cotygodniowych takich zakupach pomija zupełnie okres pobytu T.S. w zakładzie karnym. Oczywiście Sąd Okręgowy mógł nie posiadać pełnej wiedzy, co do czasu pobytu T.S. w zakładzie karnym. W aktach sprawy znajdował się jednak odpis aktu oskarżenia w sprawie II K 177/08 Sądu Rejonowego w Złotorzy z którego w sposób oczywisty wynikało, iż T.S. przez co najwyżej 3 miesiące w/w okresie tj. od 16.06.2007 r. do 16.09.2007 r. nie mógł uczestniczyć w zakupach narkotyków od A. M., gdyż był w tym czasie aresztowany do w/w sprawy (Tom V k. 772, 859-862). Lektura akt w/w sprawy dowodzi, iż faktycznie był on tymczasowo aresztowany jeszcze dłużej, konkretnie od 16.06.2007 r. do 4.10.2007 r. W takiej sytuacji nie sposób bezkrytycznie odnieść się do sugestii prokuratora zawartej w odpowiedzi na apelację, że wystarczającym jest jedynie skorygowanie czasu trwania tego przestępczego procederu. Wprawdzie ani w akcie oskarżenia, ani też w wyroku nie wyjaśniono, że wyliczenie 1050 g amfetaminy i 1050 sztuk ekstazy to wynik 21 transakcji cotygodniowych zakupów od A. M., lecz wydaje się, iż przypuszczenie Sądu Apelacyjnego w tym względzie jest uzasadnione ($1050 : 50 = 21$). Tymczasem – jak to wynika z analizy akt sprawy II K 177/08 T.S. nie mógł uczestniczyć w 21 takich transakcjach, gdyż przez okres ponad 15 tygodni był aresztowany (16.06.2007 do 4.10.2007). Praktycznie, więc pozostał udział w 5-6 takich transakcjach.

2) Powyższe zastrzeżenia mogą, chociaż nie muszą, odnosić się do osk. G. M.. Z wyroku wynika, iż te 2 pozycje tj. 1050 g amfetaminy i 1050 sztuk ekstazy zostały przypisane i temu oskarżonemu (p. V części rozstrzygającej w zw. z p. VII części wstępnej), chociaż uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest w tym zakresie mało czytelne. Najpierw Sąd ten stwierdza, iż oskarżeni G. M. i T.S. działając w porozumieniu uczestniczyli w kilku wspólnych przedsięwzięciach związanych z obrotem narkotykami a następnie sformułowano fragment odnoszący się do przedmiotowych zakupów od A. M. (1) w okresie od 23 maja do 19 października 2007 r. w którym sugeruje się jakoby dotyczył on tylko jednego z tych oskarżonych, bez wskazania, o którego z nich chodzi „ w okresie od 23 maja do 19 października 2007 r. uczestniczył (podkreślenie S.A.) w obrocie co najmniej 1050 gramami amfetaminy wartości nie mniejszej niż 1050 zł. tabletkami ekstazy wartości nie mniejszej niż 4200 zł. w ten sposób, że nie rzadziej niż raz w tygodniu nabywał od A. M. (1) ps. (...) jednorazowo po 50 gramów oraz po 50 tabletek wskazanych substancji psychotropowych celem dalszego wprowadzenia do obrotu” (cytat ze strony 15). Fragment ten to kolejny przykład niedostatków pisemnego uzasadnienia, albowiem wydaje się, iż odnosi się do obu oskarżonych. Przede wszystkim świadczy o tym treść wyroku, w którym pozycje te przypisano G. M. i T.S.. Kwestii tej wprowadzcie bliżej nie wyjaśniono, lecz wydaje się, iż podstawą tych ustaleń były wyjaśnienia M. C. (k. 67 T.I) cyt. „ Osobiście widziałem jak F. po zatrzymaniu I. Żołnierza w 2007 r. raz w tygodniu przekazywał (...) i (...) amfetaminę i tabletki ekstazy w ilości po 5- - 100 gramów amfetaminy i 50 – 100 sztuk tabletek. Trwało to przez cały okres od aresztowania L. do czasu mego aresztowania” (k. 67 T.I). Sąd Apelacyjny jest świadom, że fragment powyższy może być rozmaicie interpretowany. Można go bowiem interpretować jako fakt współdziałania obu tych oskarżonych, równocześnie obecnych w trakcie nabywania narkotyków od A. M. (...), ale także może być interpretowany jako opis aktów sprzedaży narkotyków każdemu z osobna z tych 2 oskarżonych. Gdyby przyjąć tę pierwszą możliwość to jest poza sporem, iż osk. G. M. także nie mógł uczestniczyć w 21 cotygodniowych transakcjach, gdyż w tym czasie przez 15 tygodni T.S. był aresztowany. Nie mogli być, więc obaj równocześnie uczestnikami tej transakcji. Kwestia ta znalazła się poza całkowitą sferą rozważań Sądu Okręgowego.

3) Po trzecie – Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swym eksponuje znaczenie zeznań I. M., stwierdzając, iż są one wiarygodne i stanowią podstawę ustaleń o winie oskarżonych. Dla Sądu Apelacyjnego zeznania te, zwłaszcza w powiązaniu z materiałem w postaci przesłuchań, wydają się być dowodem o szczególnym znaczeniu. W apelacji swej obrońca osk. B. C. zasadnie jednak zarzuca, iż I. M. wyraziła wątpliwość co do udziału tego oskarżonego w dystrybucji narkotyków (T. XI k.1989). Oczywiście – jej wątpliwości co do udziału B. C. w dystrybucji narkotyków jeszcze niczego nie przesądzają. Fakt zupełnego zignorowania przez Sąd Okręgowy tego dowodu nie może być jednak zaakceptowany.

III. Ocena zastrzeżeń apelujących obrońców co do wymiaru kar oraz co do środków karnych, orzeczonych wobec oskarżonych a także uwagi Sądu Apelacyjnego odnośnie oceny prawnej czynów, przypisanych oskarżonym G. M., T.S. i A. S..

1. Zastrzeżenia Sądu Apelacyjnego wywołują również argumenty przedstawione na uzasadnienie oceny prawnej działalności przestępczej oskarżonych. Ta krytyczna uwaga odnosi się zwłaszcza do oceny tego przejawu działalności oskarżonych G. M., T.S. i A. S., która polegała na udziale w dystrybucji narkotyków. Przypomnieć należy, iż oskarżyciel publiczny uznał, iż zarówno ci 3 oskarżeni jak i dwaj pozostali brali udział we wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości tych środków, w rozumieniu przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Okręgowy nie dokonując praktycznie żadnych modyfikacji w opisie przestępstw zarzuconych G. M., T. S. i A. S., uznał równocześnie, że czyny ich wyczerpują nie tylko znamiona występku wprowadzenia narkotyków do obrotu w rozumieniu art. 56 w/w Ustawy, lecz nadto wyczerpują znamiona występku z art. 59 ust. 1 tej Ustawy w kumulatywnej kwalifikacji z art. 11 § 2 kk (patrz: p. II, C i VII części rozstrzygającej). Sąd Apelacyjny pomija fakt, iż kwestia ta nie została nawet w najmniejszym stopniu zasygnalizowana stronom jak i pozostała poza sferą rozważań w pisemnym uzasadnieniu. Oczywiście - nie jest wykluczone, że w działalności swej w/w oskarżeni zajmowali się także udzielaniem narkotyków, w rozumieniu art. 59 przedmiotowej ustawy. Zarzutu takiego jednak im nie postawiono, ani też ustaleń w tym zakresie nie poczynił Sąd Okręgowy. Można wobec tego podejrzewać, iż Sąd ten prezentuje pogląd, że wprowadzenie narkotyków do obrotu (przestępstwo z art. 56 ustawy) wyczerpuje równocześnie znamiona udzielenia narkotyków (czyn z art. 59 ustawy).Jeżeli taki jest pogląd Sądu Okręgowego to jest on oczywiście błędny. Udzielanie środka narkotycznego nieodpłatnie (art. 58) czy też odpłatnie (art. 58 Ustawy) z reguły będzie odnosiło się do dystrybucji

niewielkich ilości tego środka, dostarczonego odbiorcy celem jego zażycia. Stąd też szczególnym obostrzeniem będą podlegały takie zachowania, które będą odnosiły się do udzielania narkotyków osobom małoletnim (art. 58 p. 2 i 59 p. 2 Ustawy). Kwestia wieku odbiorcy narkotyków będzie natomiast obojętna, gdy chodzi o przestępstwo wprowadzenia takich środków obrotu (art. 56 Ustawy) Tu chodzi bowiem o obrót zarówno hurtowy jak i detaliczny w rozumieniu art. 40 i 41 Ustawy, a więc gdy nie będzie wiązało się zżywaniem takich środków.

2. Mają także rację apelujący obrońcy, gdy zarzucają, iż Sąd Okręgowy nie podał argumentów wspierających rozstrzygnięcie oparte na art. 45 § 1 kk. W tym zakresie, niezależnie od zarzutów obrońców zauważyć należy, iż orzeczenie zawarte w p. XIII części rozstrzygającej w sposób oczywisty obraża przepis art. 413 § 2 kpk i art. 1 § 1 kk. Orzeczenie o przepadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej wydano po orzeczeniu kary łącznej z powołaniem się na art. 45 § 1 kk. Tego rodzaju praktyka jest zdecydowanie krytykowana przez Sąd Najwyższy. W jednym z wyroków taki sposób formułowania orzeczenia o środku karnym skrytykowano w sposób łagodny stwierdzając m. in. „ Trudno w tym miejscu nie wytknąć sądom obu instancji, że orzeczenia o środkach karnych nie powiązały z poszczególnymi przestępstwami przypisanymi sprawcy. Praktyk polegających na orzekaniu środków karnych po karze łącznej, obrażających przecież prawo materialne, nie sposób akceptować” (cytat z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 5.12.2006 r., w sprawie III KK 273/06 – OSNKW 2007/1/8 strona 41). Znaczenie bardziej restrykcyjne stanowisko w tym względzie zaprezentował Sąd Najwyższy w sprawie V KK 133/05 w wyroku z dnia 2.12.2005 r. stwierdzając „ z brzmienia § 2 art. 413 kpk, traktowanego integralnie wynika, że rozstrzygnięcie co do kary i środków karnych powinny odnosić się do przypisanego oskarżonemu czynu, wypełniającego znamiona określonego przestępstwa. Oznacza to ,że ustawodawca nie dopuszcza wymierzenia kary ani środka karnego inaczej, jak tylko za popełnienie odrębnego przestępstwa (wyjątkowo – za popełnienie ciągu przestępstw w warunkach określonych w art. 91 § 1 kk). Odmienne orzeczenie, polegające na orzeczeniu środka karnego w wyroku skazującym oskarżonego za więcej niż jedno przestępstwo (a tak rzecz przedstawiała się w sprawie niniejszej w której skazano każdego z oskarżonych za dwa rozmaite przestępstwa – (uwaga S.A), ale bez wskazania, za które z nich środek ten się wymierza, narusza ustawową konstrukcję wyroku skazującego ustanowioną przepisem art. 413 § 2 kpk i zarazem sprzeciwia się pryncypialnej zasadzie odpowiedzialności za czyn zabroniony pod groźbą kary (art. 1 § 1 kk) – OSNwSK 2005/1/2324, Prok. i Pr. – wkł. 2006/4/8. Te krytyczne uwagi wypowiedział Sąd Najwyższy w sprawie przeciwko wychowawcy zakładu poprawczego, który dopuścił się 4 przestępstw z art. 199 § 1 kk, za które skazano go na 4 kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzono mu 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy orzekł równocześnie po orzeczeniu kary łącznej za te przestępstwa jeden środek karny w postaci zakazu wykonywania przez oskarżonego zawodu wychowawcy młodzieży na 3 lata. Sąd Najwyższy uznał, że taki sposób sformułowania orzeczenia o środku karnym z art. 41 k.k. w sposób oczywisty narusza treść art. 413 k.p.k. i art. 1 § 2 k.k. stąd też uwzględnił kasację i uchylił orzeczenie, oparte na art. 41 kk, gdyż nie zostało wymierzone za konkretne przestępstwo. W sprawie niniejszej rzecz przedstawia się podobnie. Każdy z oskarżonych został skazany za 2 przestępstwa, natomiast środek karny z art. 45 § 1 kk „nie powiązано” z żadnym z przestępstw przypisanych tym oskarżonym. Sąd Apelacyjny nie prezentuje w tym względzie tak restrykcyjnego stanowiska, uznając, iż wydaje się niespornym, iż środki karne zostały wymierzone oskarżonym nie za przestępstwa z art. 258 § 1 kk, lecz za przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zalecić jednak należy, aby Sąd ten w przeszłości, orzekając środki karne, ściśle wiązał je z konkretnymi przestępstwami, przypisanymi oskarżonemu. Przykładowo, więc podać należy, iż p. XI zaskarżonego wyroku dotyczący M. N. (1) winien być uzupełniony o wyrazy „a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka od niego przepadek równowartości korzyści osiągniętej z tego przestępstwa w kwocie 1000 zł.”

3. Nie są to jednak jedyne zastrzeżenia jakie można kierować pod adresem rozstrzygnięcia opartego na art. 45 § 1 k.k. Gdyby Sąd Okręgowy przedstawił pozycje, które złożyły się na kwotę 25.400 zł. przepadku orzeczonego od T. S. (1) wówczas zorientowałby się sam, że pozycję tę trudno w sposób logiczny uzasadnić. Przede wszystkim błędnie w wyroku ustalono łączną wielkość przedmiotu obrotu amfetaminą obejmującą zachowania zarzucone T.S. w punktach IX i X części wstępnej. Fakt ustalenia, iż łączna wielkość obrotu środkami narkotycznymi z obu tych zachowań to 2100 gramów amfetaminy oznacza, iż całkowicie pominięto w tym względzie 830 gramów amfetaminy lub 2500 gramów tej substancji (zarówno zarzut aktu oskarżenia jak i ustalenia sądu są w tym względzie mało precyzyjne), która była przedmiotem dystrybucji 3 oskarżonych tj. T.S., G.M. i A. S. od 2006 r. do maja 2007 r. (zarzut z p. IX części wstępnej i

strona 14 wyroku z uzasadnieniem). Oczywiście – przy braku apelacji na niekorzyść oskarżonych tego błędu nie można skorygować w trakcie ponownego rozstrzygnięcia sprawy w zakresie środka karnego z art. 45 § 1 k.k.

Wysokość orzeczonego środka tj. 25.400 zł. dowodzi, iż u jego podstaw legły 3 pozycje z 2007 r. opisane w p. X części wstępnej i częściowo zmodyfikowane co do wartości środków narkotycznych, tj.:

- 2100 g amfetaminy po 10 zł. = 21.000 zł.

- 1200 tabletek extazy po 3 zł. = 3.600 zł.

- 50 g marihuany po 16 zł. = 800 zł.

Razem 25.400 zł.

W tym zakresie zastrzeżenia Sądu Apelacyjnego wywołuje orzeczona kwota przepadku równowartości amfetaminy. Na łączną wielkość 2100 g amfetaminy składają się:

- 100 gramów od Ł. K.,

- 250 gramów od S. G.,

- 1050 gramów od A. M. (1),

- 700 gramów od M. K. (1).

Sąd Apelacyjny pomija fakt, o którym była już wcześniej mowa, że wysoce wątpliwa jest pozycja 1050 gramów amfetaminy, nabytej od A. M. (...), gdyż w tym czasie T.S. pozostawał przez długi czas w areszcie.

Merytoryczne wątpliwości co do zasadności orzeczenia opartego na art. 45 § 1 k.k. wywołuje przede wszystkim pozycja związana z obrotem 700 gramami amfetaminy, dostarczonej A. L. przez M. K. (1). Sąd Okręgowy w tym zakresie, ustalając stan faktyczny, ograniczył się do bezkrytycznego zacytowania zarzutu aktu oskarżenia (patrz: strona 15 wyroku z uzasadnieniem oraz p. X in fine części wstępnej wyroku). Mianowicie – Sąd Okręgowy w ślad za aktem oskarżenia bezkrytycznie przyjmuje, jakoby T.S. „w okresie od maja do czerwca 2008 r. uczestniczył w obrocie co najmniej 700 gramami amfetaminy wartości nie mniejszej niż 5.950 zł. w ten sposób, że nabywał na polecenie A. L. (1) ps. (...) od M. K. (1) i M. Z. ten narkotyk celem wprowadzenia go do obrotu” (cytat ze strony 15). Użyte sformułowanie „nabywał” sugeruje, jakoby ustalono, że to osk. T. S. był nabywcą tego narkotyku i potem „wprowadzał go do obrotu”. Gdyby istotnie tak było, wówczas zasadność orzeczenia opartego na art. 45 § 1 k.k. nie budziłoby zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego. Tymczasem z wyjaśnień M. K. wynika, że nabywcą tej amfetaminy był A. L. (1), natomiast rola T.S. ograniczyła się jedynie do przewiezienia tego narkotyku z L., gdzie mieszkał M. K., do Z. i przekazanie go A. L. (patrz: M. K. k. 367 – 368 T.II i k. 1800 T.X). Oczywiście - osk. T. S. współuczestniczył w obrocie w/w ilością amfetaminy. W sprawie brak jednak dowodów, aby z tego powodu osiągnął jakąkolwiek korzyść. W żadnym zaś wypadku nie sposób uznać, aby była to korzyść w wysokości 7000 zł. tj. równowartości przedmiotu tego narkotyku, gdyż rozprawdaniem tej marihuany nie zajmował się T.S., lecz A. L..

4. Zasadne okazały się także sugestie prokuratora, iż Sąd Okręgowy bezpodstawnie powołał, jako podstawę wymiaru kary grzywny, przepisy art. 33 § 1 – 3 k.k., skoro zważy się, iż podstawą orzeczenia tej kary nie był fakt popełnienia przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, lecz sankcja wskazana w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (kumulatywne zagrożenie dwoma karami tj. grzywną i pozbawieniem wolności).

IV. Zalecenia odnośnie ponownego rozpoznania sprawy.

1. Zważyć należy, że od czasu zaistnienia przedmiotowych przestępnych zdarzeń upłynęło blisko 7 lat. Już w trakcie postępowania przed Sądem Okręgowym zarówno oskarżeni jak i świadkowie wielokrotnie oświadczyli, że nie pamiętają przebiegu zdarzeń, jakie rozegrały się w latach 2006 – 2008 r. Jest to w pełni zrozumiałe. Zaleca się wobec

tego skorzystanie w możliwie szerokim zakresie wskazań zawartych w art. 442 kpk, ograniczając to postępowanie przede wszystkim poprzestaniu na odczytaniu zeznań tych osób, których zeznania nie miały wpływu na treść wyroku.

2. Przede wszystkim winien jednak Sąd Okręgowy pamiętać, aby przedmiotem rozstrzygnięcia było rozważenie wszystkich istotnych dowodów i okoliczności sprawy. O tym zaś, czy wymóg ten zostanie zrealizowany najczęściej dowodzi pisemne uzasadnienie wydanego wyroku. W tej sprawie – jak to wielokrotnie wskazano wymóg ten nie został zrealizowany, gdyż wiele istotnych dowodów i okoliczności znalazło się poza sferą rozważań Sądu Okręgowego.